

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

XIII. évfolyam, 9. szám

Ára : 1 lej

2012. SZEPTEMBER

Csoóri Sándor

Szeptemberi gyónás

Sarkunkban újra szeptember hava,
csuhé-szatyrodából a nyár, mint a legutolsó darázs,
kirepül.

A meggyfa már vörös levelet ejt, ne nézz oda!
Én se nézem narancsos meztelenséged, noha nézném-
sötéthúsú szilvát harapok inkább ketté.

A szemed is szilva, az öled is szilva, ízed is az!
Gyékyen arulnálak, ha nem volnék irigy.

Dehát irigy vagyok és verseket írok vezeklésül,
birsalma-sárga szavakat ontva, erdő-fényt, erdő-
tüzet,

hogy tükrödben fészülődő őszi madár is lássa magát.

" De nehéz az iskolatáska, Ilyen szép, napos délelőtt"

Amikor a hosszú nyári hónapok eltelnek, és közeleg az ősz, egyre gyakrabban elhangzik otthonainkban, hogy kezdődik az iskola. Ilyenkor többször elábrándozok, vajon szüleink, nagyszüleink idejében hogyan is élték meg az iskolakezdést. Egy közös észrevételt máris megfigyelhetünk: akkor is és most is a jó Isten segítségét kérték az elkövetkezendő tanévre, és azon a bizonyos reggelen Kisboldogasszonyunk templomába igyekezett a falu apraja és nagyja.

Idős emberektől érdeklődtem, hogy ezelőtt is szeptemberben kezdődött az iskola. Mégis, amikor látjuk a mostani gyermekeket, akik iskolába igyekeznek, és lelki szemeink elé képzeljük az akkori diákokat, két különböző látvány tárul a szemeink elé. Az egyik kép, amikor a diákok a kornak megfelelő és a kedves szülők kezei által készített ruhákban indulnak az iskola felé: kötött zokniban, kötött lajbiban vagy szveterben, a legényeken nadrág, a lányok szoknyában. A lányok gyönyörű, két ágban, szalaggal befőtt hajjal, a legények kopaszon vagy csikó frizurával, a lábbeli szanda és bakancs volt, majd gumicsizma, de jártak mezítláb is, hátukon az édesapa által készített fatáska volt, amelyben fatolltartó volt. De volt olyan táská is, amelynek a nyílójába be volt építve a fatolltartó, a tolltartóban pedig penna, ceruza, tintásüveg, itató volt. Nem hiányzott a táskából a füzet és a könyv sem, viszont ezt megelőzően, amikor a papír még becsücs volt, ott lógott a fatáska oldalán a palatábla és a táblatörlő, amelyre egy krétához hasonló anyaggal írtak a diákok. Az sem titok, hogy amikor a felső tago-

zatban szaporodtak a könyvek, és a fatáska kicsinek bizonyult, tarisznyában hordták az iskolai kellékeket. A fatáskának volt még egy előnye és rendeltetése: télen rúltak, és azon ereszkedtek le a havas lejtőn. A tízórai házi kenyérből készült, zsíros, lekváros vagy szilvaízes kenyér volt, de olykor nem hiányzott a főtt vagy a sült pityóka sem, viszont, ha néha megmaradt a tízóraiból, azt nem dobták el, hanem hazavitték a kisebb testvérnek, mert Isten áldását, a kenyeret megbecsülték. Mivel az akkori élethez elengedhetetlen volt a gyermekek segítsége a mezei munkában, a teljes diáklétszám az őszi szántás befejezésével alakult ki, hiszen addig cimborálni kellett az ökröknek, lovaknak. Azt is elmondták időseink, hogy akkor is a felső tagozatban minden év végén abszolváló vizsgát kellett hogy tegyenek. Olyan esztendő is volt, amikor a hetedik osztályra négy lányra és három fiúra csökkent a létszám. A mostani iskolakezdés teljesen más képet mutat: színesebb lett az öltözet, szinte minden gyermek táskája más és más, a fatolltartót felcserélte a műanyagtolltartó, amelyben az írószerek is műanyagból vannak, megváltoztak a frizurák, most már ritkábban pakolnak tízórait a gyermekeknek, hiszen tízórait kapnak az iskolában, és ha ez nem elég, többféle ennivalót vehet az üzletben, a bakancsot felcserélte a kényelmes sportcipő, egyszerűen megváltozott a világ. Egy közös dolog azonban változatlan maradt: minden időben a diák a családdal, a nevelőkkel közösen meg kellett hogy vívja a saját maga harcát, sok mindent lehet venni pénzzel, de a tudás ismeretét minden gyermek csak ő maga sajátíthatja el, ki könnyebben, ki nehezebben, Istentől kapott tehetségünk szerint. Ezelőtt sem volt könnyű a tudomány elsajátítása, ez mostanra sem változott, sőt még talán nehezebb lett, hiszen ebben a rohanó világban elég nehéz eldönteni, hogy hol van a helyünk. Mégis minden szeptember elején bizakodóan kell indulni az iskola felé, hiszen szülők, nevelők, mind azért harcolnak, hogy a tanulás, a tudás elsajátítása által könnyítsünk életünkön, hasznára legyenek népünknek, nemzetünknek. István pap bácsi kedves szavaival kell indulni a nagy harcra, aki az évnnyitó szentmisén olyan kedvesen biztatta a diákokat, mondván: "Úgy látom, a nyáron mindegyiketek egy arasszal magasabbra nőtt, most már csak az szükséges, hogy tanuljatok szorgalmasan, hogy a tudásban is gyarapodjatok".

"Aki dalol, sosem fárad el,

Aki felnéz, sosem csügged el,

Mert a dalt ajkunkra a jó Isten adta,

Ő ad erőt a számunkra."

Lázár Béla

JEGYZŐKÖNYV

a helyi tanács 2012. szeptember 24-én tartott gyűléséről
A gyűlés munkálatain jelen van 11 testületi tag.

A gyűlést vezető elnök ismerteti a napirendipont-tervezetet az alábbiak szerint:

- 1.) A 2012-es évi költségvetés kiigazításának jóváhagyása,
- 2.) A "Faluképvédelem" elnevezésű program jóváhagyása,
- 3.) Előterjesztés Lövéte község tagsági díjának módosítására a "Homoród- Rika- Küküllő" Helyi Akciócsoport költségvetéséhez való hozzájárulásként,
- 4.) Előterjesztés a roma kisebbség 2012-2020-as évre kiterjedő akció tervének jóváhagyására, valamint az ezzel kapcsolatos helyi munkacsoport és helyi kezdeményező csoport megalakulására vonatkozóan,
- 5.) Kérések és más problémák megvitatása és jóváhagyása.

A napirendipont-tervezetet a jelen levő testületi tagok elfogadták.

Az első napirendi pont keretén belül a könyvelő ismertette a költségvetés kiigazítására vonatkozó előterjesztést. A megyei pénzügy a jövedelmi adóból, valamint az áruforgalmi adóból visszaosztott a költségvetés kiegészítésére 54.000 lejt, ezen összeg a kiadási részen a következőképpen van javasolva:

- A tanügyi intézményeknél személyi költségre 1.000 lej,
- A mozgássérült személyek gondozóinak személyi költségre 7.800 lej,
- A tűzoltó alakulatnál anyagi költségre (javítás) 10.600 lej,
- A kultúrotthonnál anyagi költségre (hangszerek javítása) 2.000 lej,
- Községgazdálkodásnál anyagi költségre:
" A telepi borvízforrás tetőzetének és környékének javítására 3.500 lej,
" A kirulyi iskolatábor területének kitakarítására és rendbetételére 9.500 lej,
- "Faluképvédelmi" programra 5.000 lej,
- Tagsági díjak és hozzájárulások különböző társulások, egyesületek költségvetéséhez mint tagsági díj vagy évi hozzájárulás (Homoród-Rika-Küküllő Helyi Akciócsoport, Fejlődő Udvarhely, megyei tanács által létrehozott társulás, Felső Homoródmente Kistérség) 14.600 lej.

Az előterjesztést Lázár Zoltán polgármester kiegészítette, ismertette a Homoród-Rika- Küküllő Helyi Akciócsoport határozatát, amely szerint növelni kell a hozzájárulást a 2012-es évre és a fent felsorolt társulások hozzájárulásainak összegét.

Ezzel a napirendi ponttal kapcsolatosan az alábbi kérdések és javaslatok hangzottak el:

- Egyed József: a Homoród-Rika-Küküllő Helyi Akciócsoportnál hány személy van alkalmazva, ez mekkora költséggel jár, és van-e Lövétről alkalmazottuk.
- a kirulyi tábornál a tervezett kifizetési összeg az eddig elvégzett munkálatok értéke-e, és milyen munkálatokat foglal magába,
- a borvízforrás tetőzetének és környékének javítása milyen munkálatokat foglalt magába,
- javasolja, hogy hasonló esetben legalább a pénzügyi

szakbizottságot konzultációra kell összehívni és ismertetni az elvégzett munkálatokat, és megnézni a munkálatokat is, mielőtt kifizetődne.

- Mihály János is a kirulyi tábornál végzett munkálatokról kérdez, és kérdése az, hogy a telepi borvízforrás Szentegyháza közigazgatási területén van, nem lehetne, hogy Szentegyházával közösen, vagy egyik javítást Lövéte, a másikat Szentegyháza fizesse.

- Mag István kérdése, hogy mekkora volumenű munkálatok végződtek.

A feltett kérdésekre a polgármester az alábbi válaszokat adja:

- A Homoród-Rika-Küküllő Helyi Akciócsoportnál 6 személy van alkalmazva, és egy lövétei alkalmazott is van, a fizetéseket nem ismeri.

- A kirulyi tábornál a terület ki van takarítva, az ebből származó faanyag le van szállítva, a melléktermék (ágak) is feldolgozódik.

- Információ van pályázati lehetőségről a tábor felújítására, melyről az elkövetkezendőkben kapunk bővebb információt.

- A borvízforrásnál a tetőzet kijavítása, a zsindegy ki-cserélése, újrakezelése, lefolyó és sánc kitakarítása és más munkálatok voltak elvégezve.

- A bizottság összehívásával egyetértett a polgármester. A fenti problémák megbeszélése, megvitatása után a határozatjavaslat szavazat alá bocsátódott, és 11 igen szavazattal jóváhagyták.

A második napirendi pont keretén belül a polgármester ismertette az előterjesztést a "Faluképvédelmi" programra vonatkozóan.

A program keretén belül 4 pályázat pozitívan van elbírálva, és 1 pályázat egyeztetés miatt még függőben van. A program kivitelezésére a 2012-es évre 5.000 lejre lenne szükség.

A határozatjavaslat 11 igen szavazattal jóváhagyódott.

A Homoród-Rika-Küküllő Helyi Akciócsoport költségvetéséhez való hozzájárulás -mint tagsági díj a 2012-es évre- megemelésének szükségességéről szóló előterjesztést a polgármester ismertette.

Ezzel kapcsolatosan már az első napirendi pont keretén belül voltak kérdések.

György Árpád kérdése, hogy az akciócsoportban hány település társult.

A kérdésre a válasz: 17 önkormányzat, 97 vállalkozó és civil szervezet.

Az előterjesztés megvitatása után a testület 11 szavazattal egyetértett a hozzájárulás megemelésével.

A negyedik napirendi pont keretén belül a jegyző ismertette az előterjesztést a roma kisebbség 2012-2020-as évre kiterjedő akció tervének jóváhagyására, valamint az ezzel kapcsolatos helyi munkacsoport és helyi kezdeményező csoport megalakulására vonatkozóan.

Ezzel a napirendi ponttal kapcsolatosan a testület javasolta, hogy mivel községünkben a népszámláláskor nem vállotta magát senki roma kisebbségnek, nem szükséges akciótervet kidolgozni és helyi munkacsoportot létrehozni. A kérések és más problémák megvitatása és jóváhagyása keretén belül megvitatódott Lőrincz István és Bors Gábor szentegyházi lakosok kérése, akik anyagi segítséget kérnek, mivel tűzkárt szenvedtek augusztus hónap folyamán. A kérés megvitatódott, és mivel nagyon szűkös az évi

folytatás a 2. oldalról

költségvetés, és az anyagi segélyekre betervezett keret a 2012-es évre már fel van használva, nem tudjuk támogatni.

Ezen napirendi pont keretén belül a polgármester ismerte-ti az alábbiakat:

- December 9. a parlamenti választások időpontja.
- A katonaság alatt az 1961-1989-es időszakban munkaszolgálatot teljesített személyek a polgármesteri hivatalnál jelentkehetnek, hogy letegyék a szükséges aktákat, hogy a munkaszolgálatosokat képviselő egyesület tagjai lehessenek.
- Az államosított egyházi ingatlanok visszaszolgáltatottak, most sikerült visszaszolgáltatni hivatalosan is a kántori lakot, a harangozói lakot és az ezekhez tartozó területeket.
- Az ivóvízhálózat bővítése: a kögyakrai víztársulattal az egyeztetés folyamatban van, hogy az elkészített tervből mit valósítunk meg.
- Pályázatokkal kapcsolatosan:
- 313 turisztikai pályázatnál gond van a közbeszerzésnél,
- A 322-es kiírás szerinti pályázatnál a közbeszerzés le van rendezve, ezen pályázat keretén belül az útjavítás viszonylag jó ütemben halad, a tervek szerint, amelyek még változhatnak, október folyamán az első rend aszfaltozás megtörténik, jövő évben folytatódik sáncok kiépítése, támfalak, járdák.

A rehabilitációs központnál az elvégzett építkezési munkálatokból és a tűzoltóautót is ebben az évben ki kellene fizetni.

- A DC 26 mocsármezei út javítására a közbeszerzés le van rendezve.
- A Kövespatak medrének javítására árajánlatok vannak, de nincs még eldöntve.
- A kultúrotthon tetőzetének javítására a faanyag megvan, a cserepet kell megvenni, október folyamán a munkálatot el szeretnék végezni.
- Hidakra (Újnegyed és a nádaszéki borvízhez az átjáró híd) a faanyag le van szállítva.
- Az iskolánál a külső épület melletti épület fel van építve, ebben az évben tető alá kell kerülnie.
- A központrendezésnél ebben az évben a vízlevezetés oldódik meg.
- A fentiekkel kapcsolatosan az alábbi kérdések és javaslatok hangzottak el:
- Egyed József kérdése: az útjavításnál betonhíd hova lesz építve?- válasz: Gyepű, Festő és Kiruly hídja. Van egy kőhíd a Festőn felül, ami a tervbe nincs befogva, de megpróbálunk módosítást kérni.
- A központrendezéssel kapcsolatosan felmerült az a probléma, hogy a központi üzlet alatti terület a szövetkezet tulajdona-e vagy a községé. A terület a község tulajdona.
- György Árpád: az iskola mellett a gáz le kellene kasszálni.
- A Tájháznál az ülepítő megoldódik-e ebben az évben, válasz: az idén nem.
- Lázár Venczel kérdése: a kövespataki útjavítás folytatódik-e tovább, válasz: csak saját erőből folytathatjuk, mert a tervben nem volt benne. Másik kérdése, hogy a

mocsármezei út aszfaltozva lesz-e, válasz: nem lesz aszfaltozva.

- Egyed József javasolja, hogy a rossz állapotban lévő Gyilkoskő útját mielőbb javítsák meg, az útjavításba be kell vonni az almási közbirtokosságot is.

- Mag István kérdése, ha az útjavítás, aszfaltozás befejeződik, lesz-e teherkorlátozás, és ez ki feladata lesz. Válasz: lesz teherkorlátozás, és mivel a mi tulajdonunk, nekünk kell megoldanunk.

- Egyed József javaslata, hogy a teherkorlátozást a rönkszállító autókra minél előbb meg kellene oldani.

- András Árpád kérdése, mi lesz a télen Vargyasutában. Válasz: a karbantartás és hótalanítás a hivatal feladata lesz.

- Török József ismerteti, hogy megkezdődött az erdei utak felmérése.

- Több probléma nem lévén a vezető elnök a gyűlés munkálatait bezárja.

2012. szeptember 24.

Gyűlést vezető elnök,
Mihály János

Jegyző,
Miklós Ida

Mi történik Lövétén?

A "Mi történik Lövétén?" sorozat mostani állomása a népházunk tetőszerkezetének renoválásáról, részleges kicseréléséről szól. A teljes igazsághoz hozzátartozik az is, hogy az ötlet nem újkeletű, ugyanis már régóta rebesgetjük, hogy a teljes tetőszerkezet (faanyag és cserép) meggyengült, és bizony-bizony ráférne egy teljes mértékű javítás. Hát így vetettük fel a problémát az egyik nemrégiben zajlott közbirtokossági gyűlésen, amelyen a tagság is helyesnek találta az ötletet, és egyhangúlag a munkálat elvégzése mellett döntött. Egy partnerségi szerződés aláírása hamarosan kötelezte a Helyi Önkormányzatot, valamint a Lövétei Közbirtokosságot, hogy kidolgozzuk azt az ütemtervet, mely szerint még az idei évben nekifoghatunk a népházunk tetőszerkezetének a feljavításához. Hamarosan megkerestük a szakembereket, akik egy helyszíni szemle után elkészítettek egy kis tervet, amely tartalmazza a szükséges anyagmennyiséget, illetve ajánlást tesz a munkálatok elvégzésére vonatkozóan. Mindezek után nem maradt hátra más, mint előkészíteni a szükséges anyagmennyiséget és megkezdni a munkálatokat. A faanyagot, valamint a cserepet a közgyűlés határozata értelmében a közbirtokosság biztosítja. Az elképzelés szerint helyi ácsmestereket kerestünk meg, és egy szeptember végi egyeztetés során ismertettük velük a sora kerülő akciót. A szervezkedési munkák előmenetele szerint reménykedünk, hogy az októberi hónap időben elegendő lesz a munkálatok elvégzésére.

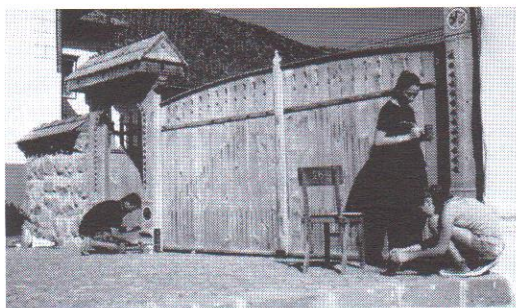
Mindenképp értékelendő a közgyűlés egyöntetű határozata, mely anyagi háttérrel biztosított a munkálatok elvégzésére, hiszen bebizonyosodott, hogy a helyi erőforrás és összefogás jelenléte nélkül talán még messzi időkre is elhúzódhatott volna ezen munkálat kivitelezése.

Úgy gondolom, hogy köszönet jár mindenkinek, aki ezért az ügyért szellemi vagy anyagi áldozatot hozott.

Lázár Zoltán, polgármester

Székelykapu-festés Lövétén

Eldöntötték az idei falunapok előtt, hogy a könyvtárnál lévő új kaput hagyományos módon megfestik, hiszen festett kapu volt Lövétén ezelőtt is, nyomait látni lehet régi, nagy fakapukon, csak már az idő vasfoga lekoptatta, lemarta róluk a festéket. Ezért is érdekes az új festett kapu a könyvtárnál, na de ne menjünk a lovak elé, hanem elmondom szépen, sorban. A kaput tavaly készítette Ladó Gábor, olyan mintákkal faragta ki, amiket ki lehet szépen festeni, a motívumok úgy voltak a régiék mintájára kombinálva. Segítséget kért a máréfalvi Kovács Piroska nyugalmazott tanárnőtől, Europa Nostra nagydíjjal kitüntetett, székely kapuk szakértőjétől, ő ellátta tanácsokkal, még festéket is adott hozzá, piros, zöld, kék, fehér színek vannak. Amikor elkezdte volna Gabi festeni, mondom neki, hogy vannak leányok, akik szépen megtanultak a nyári

Szépteremtő
Kalákában
Szejkén
bútort feste-
ni, jól forgat-
ják már az
ecsetet. Jó
ötletnek tar-
totta, és a két
lány, András
Bernadett és

András Edit eljöttek szívesen kaput festeni. Gábor fia is besegített, így négy ember festette meg a könyvtárkaput, melyre rá lehet mondani, hogy a mai világban az első festett kapu Lövétén. Lehet, hogy van még, de én nem tudok személy szerint róla. Közös munkából származik, a köz javát szolgálja szépségével, télen is piros virágot, zöld lapit lát az ember szeme a szabadban, ez megnyugtatja, reményt ébreszt bennünk az új tavaszra. A leányok nagy odaadással vállalták a festést, öröm nézni, hogy gyermekeinkbe, a magunk módján, bele tudjuk csepegtetni a közös munka szeretetét, melyet szülőfalunkért teszünk. Szinte büszkeséggel töltötte el őket a kapufestés, s mondom én, ha majd öregasszonyként eljön unokájával a sétáloutcába, mely napról napra szebben virul, akkor majd megmutatja, hogy kislány korában ő is festette ezt a kaput. Adja Isten, hogy a vascsőből kialakított kapuinkat váltsák fel a jó öreg fákból készített fakapuk, és szaporodjanak el a szépérezkre, szépteremtésre vágyó emberek keze után Lövétén is a festett kapuk. Remény van, a jó munka után a leányok azzal búcsúztak el, hogy Ági néni szóljon, ha még valamit festeni kellene.

Nem voltak hiábavalóak a nyári táborok, azért megyünk oda, hogy más udvarhelyszéki népművészekről olyan hagyományos kézműves mesterségeket tanuljanak meg, amire "még" itthon nincs lehetőség. Tetszett a leányoknak, hogy Ladó Gabi kikérte az ő véleményüket is, hol legyen egy kicsit több a fehér vagy a kék, szinkronban legyenek a színek, egy szín ne harsogja túl a többi hármát. Jó volt nézni, hogy egyszerre festették a szép nagy kaput, más-más színekkel, adja a jó Isten, hogy sokáig megmaradjon ez a könyvtári festett kapu, s ha az idő lekoptatja róla a festéket, mindig legyenek valakik, kik újrafessék azt.

Fazakas Ágnes

Segíts magadon, s az Isten is megsegít!

Az ember egy életen át építi, csinosítja otthonát, teszi kényelmesebbé, lakhatóbbá. Ilyen apró lépésekkel, nagy munkálatokkal alakult át a kötornácos, közel 150 éves ház a falu tájházává. 10 éves a Tájház. Az épület homlokzatán a felirat a ház és az otthon különbségét emeli ki, tükrözi elődeink életfelfogását, lelkét, életvitelét és benyelt könnyeit.

Nekem személy szerint nagyszüleimet juttatja az eszembe. Nannyó mosolygós arca, fürkésző, szigorú tekintete, határozott, szikár alakja, és a sok-sok feltett kérdés után egy jó tanács: "Segíts magadon fiam, és az Isten is megsegít." A fehérre meszelt szoba, apró ablakaival és az igazán fontos bútorokkal: pad, kaszten, tálas, asztal (fiókjában a házi kenyér), bölcső, vetett ágy, a mennyezetről lelógó függőnylámpával, a falak színes tékájával hűen idézi a helyi életet, egy egykori lövétei család otthonát, hangulatát, mintha most hagyták volna el a házat.

Úgy érzem, a messzi múltból szereteteink szeretete sugárzik felénk. Valami bátorító, meleg sugárzás árad bennem el, akár a csillag fénye, amely csodálatos sugárzó fény, és egy évszázadok óta kihunyt égi testből származik. Üzennek a régi szerszámok, a szövőszék, hogy biztos erőforrás a múlt, ha elvégzel mindent, egyre keményebben, egyre szigorúbban, makacs akarattal, szilárd elhatározással, reménnyel, hittel, megunva és újrakezdve, elesve és talpra állva.

Az ünnepi szentmise a maga komolyságával, úgy érzem, méltó megnyitó volt ezen a 10 éves születésnapon. Ez a tájház ember és érzés nélkül egy régiségthalmaz. Lövétén élő tájház van. Bizonyítja ezt a 10 éves férfitalárda. Ők azok, akik megpróbálták átmenteni a múltból a mán keresztül a jövőbe dalainkat. Le a kalappal előttük a tízéves kitarásért, hogy abbahagyva a marhakúrálást, favágást és más munkálatokat, énekeltek, és feleségeikkel részt vettek a falu rendezvényein. Teszik ezt akkor, amikor nem divat énekelni, vidámnak lenni, s nem őszinte, építő jellegű kritikát, hanem gúnyos leszólást kap az ember, ha megpróbál tenni valami szépet az övéiért. Azt mindenki szeretné, hogy a gyerekek szépen énekeljenek népdalokat és régi magyar nótákat is. De mit tesz ezért a szülő, nagyszülő. A férfikórust hallgatva szüleim juttak az eszembe - ők énekeltek, és édesapám Kisasszony napján viseletben ment templomba. Nem volt sokkal jobb sorsuk, mint a miénk. Mégis tudtak meleg, családi légkört teremteni, velünk énekelni, játszani, csapatban dolgozni, dicséretekkel tartani a jó hangulatot.

A szentmise után következett a megnyitó és a köszöntő beszédek a testvértelepülések polgármestereinek részéről. Felszólalt Buzogány Árpád, a Hargita Megyei Hagyományörzési Forrásközpont munkatársa. Korodi Attila parlamenti képviselő értékelte, hogy Lövétén az emberek hazahívják elszármazottjaikat az ünnepekre, szeretik az egyiséget. Meghívottjaink már több alkalommal jártak Lövétén. Én személyesen Korodi Attilával például háromszor találkoztam, tehát visszatérő vendégek, s szeretnek Lövétére jönni. Talán ők is úgy érzik, mint én, hogy jóindulatú, békességes és minden hibáik ellenére óriás szívű emberek lakják ezt a völgyet.

Énekelte az Asszonykórus, a Férfitalárda, és a gyerekek modern táncot adtak elő.

folytatás a 6. oldalon

Találkozások, emlékezések

A sokféle régi, hagyományos találkozó után mostanában egy újabb, rendhagyó találkozó alakult ki, mégpedig a nyaranta időnként megrendezett családi, rokoni találkozók. Milyen szép, mikor a testvérek, unokatestvérek összegyűlnek találkozni, olyankor a távolabbi rokonság megismeri a mai gyerekeket, mesélnek, emlékeznek a múltra, őseinkre, ahogyan mondják a nagyszülőknek, dédszülőknek mostanság.

A legkisebb közösségi forma a család, melyben jól érezzük magunkat, ha jó szülőknek jó gyermekei vagyunk. De a nóta azt mondja: "minden jó családban kell egy rossznak lenni", tehát mindenféle emberek vagyunk, mégis megfigyelhető nagyobb családokban, még ha szegénységben is, de jobban összecsiszolódnak a testvérek, és felnőttkorban is szeretik és tisztelik egymást, nem pedig haragot táplálnak egyik-másik hibáiért, még ha tegyük fel, hogy mostohatestvérek vagy féltestvérek.

Mi is találkoztunk a nyáron a Sata és a Márton testvérekkel. Tudják, én amolyan közös gyerek vagyok, olyan "az enyém s a tiéd üti a miénket"- fajta, talán azért nőttem ilyen nagyra? Dehogy vertek, azt nem szabadott nekik, féltettek, óvtak édesapámék, ezt a közös vakarékot, mely túl későn, öregségükre érkezett. Szégyenkeztek is miattam eleget, azt hitték sokan, hogy ők a nagyszüleim. Itt születtem Lövétén, de édesapám csak nyolc nap múlva könyveltetett be, addig bátorságot kellett hogy gyűjtsön az irodába menésre, hiszen 51 éves volt, annyi idős, mint most én.

Történt 35 éve pontosan, így szeptember végén, hogy édesapám csendesesen, rövid betegség után elhunyt, nagy úrt hagyva maga után. Édesanyám, aki Mária tisztelő volt, tizenhárom éve halt meg Mária hónapjában, október egyik szombatján. Sokszor elgondolkoztam, miért volt fontos a jó Istennek az, hogy annyi árva, síró gyermeket nézzen az én születésem okán, hiszen szüleimnek lehetek volna még gyermekeik az első házasságukból is, de Isten útjai kifürkészhetetlenek, csak annyit tudok, hogy az én génjeimben mindkét ágról kézműveseket sorakoztathatok fel: édesapám Kovács Sata István, anyai nagyapám Kötélverő Máté János, édesanyámtól szóni, varni tanultam meg, Sata nanyám posztó papucsot varrt. Mindenképpen szüleim tettei példaértékűek számunkra, mert vállalták az enyém-tiéd 5-6 gyerek után a tizenkettediket is. Közülünk hat éve hunyt el Tekerópatakon András Margit nevű nővérem, a többiek hála Istennek még megvagyunk. Mivel a testvéreim sokkal idősebbek nálamnál, ezért anyáskodtak-atyáskodtak felettem, tanítottak, sok mindent életükből még ma is ellesek, ők a példák nekem, bár féltestvér vagyok mindenkivel, de azért testvérként szeretnek és kezelnek engem. A mostohatestvérek is tartják a kapcsolatot egymással, hiszen az egyikük azt mondta valamikor, mikor rákérdeztek, hogy testvérek-e: "Testvér, nem testvér, egy kapun járunk bé". Most is bizalommal fordulok hozzájuk bajomban, meghallgatnak, segítenek nekem, a jó Isten éltesse mindnyájukat, és adjon egészséget úgy az András, édesapám felőli, mint a Márton, édesanyám felőli testvéreknek. Egy nővérem Németországban él, ő jött haza a nyáron, és akkor gyűltünk össze, beszélgettünk, mulattunk, jól éreztük magunkat.

Amikor este oszlott szét a társaság, egy mindent tudni akaró unoka megkérdezte: "- Édesapám, ez a sok ember itt mind rokon?" Én adtam meg a választ:

"- Igen. Van, aki egészen rokon, van, aki félig, de olyan is van, aki félig-meddig."

Fazakas Ágnes

Pályázati lehetőségek a LEADER programban

A Homoród-Rika-Küküllő Helyi Akciócsoport 2012. szeptember 3-tól újból fogadja a pályázati iratcsomókat négy intézkedés keretében.

Pályázni lehet kezdő fiatal gazdák támogatására - 112-es intézkedés -, mezőgazdasági termelők gazdaságainak fejlesztésére - 121- es intézkedés-, erdők gazdasági értékének növelésére - 122-es intézkedés -, valamint termelői csoportok támogatására - 142-es intézkedés. A pályázati kiírások leadásának határideje: 2012. november 2.

Közbirtokossági hírek

Szeptember 8-án a közbirtokosság területén kb. 120 hektár nagyságú legelő égett le. Szeptember 10-én a Környezetvédelmi Őrség a Sürgősségi Esetek Felügyelőségével közösen ellenőrzést tartott a legelőégetéssel és annak körülményeivel kapcsolatban. Az ekkor elkészült jegyzőkönyv a csíkszeredai APIA-nál levő területalapú támogatásos dossziéba beletevődött abból a célból, hogy egy felüellenőrzés esetén az égetett területet ne vonják ki a támogatás alól. Szintén ezen a napon készült még egy jegyzőkönyv, amely a tüzeset körülményeit, valamint a tettes adatait és a bírságot tartalmazza. Ez úton a Közbirtokosság Vezetősége köszönetét fejezi ki mindazon személyeknek, akik a legelőtüzt oltásánál segítettek, akár kézi, akár gépi munkával, és sikerült a tüzet megállítani, mielőtt az erdőt elérte volna.

A magtermő erdők ügyében augusztus 26-ra kiírt tárgyalást a bíróság október 17-re halasztotta. A kirulyi erdészház telekkönyvezése, valamint az erdei utak felmérése folyamatban van. Szeptember hónap folyamán a kirulyi erdészház udvarát sikerült bekeríteni és új kaput készíteni. Az alapszabály-módosításra öt személytől, valamint a vezetőség részéről érkezett módosító javaslat, melynek elemzésére október hónap folyamán kerül sor.

Egy csokornyai Kákvirág

Azon számos alkalommal egyike volt ez év szeptember 2-án, amikor elkísérhettem Kákvirágunkat éppen aktuális fellépésükre, Marosvásárhelyre. A rendezvényre a Maros Megyei Kulturális Központ meghívására érkezett a csapat, és bár egy, a néprajzban nem túl jártas embernek nem mondott sokat a rendezvény maga, a számadatok rangot adnak egy eseménynek: a XXX. "Jocul din batrani" néptáncfesztivál résztvevője lehetett a csapat, méltán és méltón képviselte azt a tájegységet, amely megbízta. Itthon mindig jó látni a kákvirágosokat, de igazából meghatódni akkor tudok tőlük, ha idegen kultúrák közt kell hogy helytálljon - és ez sikerült: olyan szépen szólalt meg a "Sej, Lövete nem jó hely van", hogy ettől a fél nézőtérnek elállt a szava (bár negyede sem tudott magyarul), és tapsra csalta a kezeket. Ekkor jó igazán lövéteinek lenni. No meg az esztendő többi háromszázhatvannégy napján...

A fenti beszámolót úgymond bemelegítőnek szántam, valójában egy találkozó apropóján írom ezen sorokat. A kákvirágosokról, de nemcsak nekik. Fura helyzet, hogy úgy kell "beszélnem" róluk, hogy éppen nem a hátam mögött állnak, fellépni készülve, vagy épp kifulladás után, egyáltalán róluk mondani - nekik.

A most indult, sorban az első Kákvirág találkozó fő-fő csendzavarója lehettem, és egyéb ötlet híján egy rögtönzött közönségtalálkozót ejtettünk meg ott helyben a Tájháznál. Utólag visszagondolva, nem volt rossz ötlet. Mert őszintén: elsőre volt bennem egy kis félsz, hogy egyedül maradok a mondókámmal, és kudarcba fullad a beszélgetésnek készülő program. Ám a fiataljaink erre rácáfoltak. Feltett kérdés ide vagy oda, minden megszólalóból kijött a kákvirágos - olyan félszavak, mondatok, jó és utólag megszépült élmények kerültek terítékre, amelyeket csak az érthetett, aki velük vagy legalább mellettük él. És ami ennél fontosabb: mindegyikük érzi, hogy ebbe a közösségbe, amit létrehozta, érdemes beletartozni, megéri a fiatal táncosok mellé felsorakozni a zsenge ifjaknak is, hogy majd 5-10 év múlva ismét legyen mit mesélni, magunkban kuncogni, és ezeket szájatva hallgassák azok, akik ma még hátulgombolásban járnak.

Mi lehet a hozadék egy-egy ilyen találkozóknak? Megálunk és elgondolkodunk azon, ami idáig volt: mit tettünk, érdemes volt-e csinálni, a kitűzött célokat megközelítettük-e, vagy túllőttünk rajta, van-e jövőnk, esetleg akarunk-e jövőt magunknak, él-e az a közösségi tudat, amit a kezdetekkor csak remélni tudtunk? Az én válaszaim ezekre csak pozitívak, de hogy is gondolhatná másképp egy "Kákvirág-szerető"...

S ha már itt tartunk, hozzátok fordulok, kedves kákvirágosok. Hadd osszam meg veletek, miben látom ennek a csapatnak az erejét: a létezésében. Hisz amikor

egy közösség életében létrejön és működik egy olyan csapat, amelyre először csak felkapják a fejüket az emberek, majd egyre inkább rajta tartják a szemüket, figyelik, követik, és elvárásaik vannak azzal szemben - ott kezdődik annak a csapatnak a felelőssége. Ha hagyományt teremtettél, legyél képes az úgy fenntartani, olyan lelkesedéssel tenni a dolgot, hogy a szürke hétköznapijaitokat is rózsaszínnek lássa az a közönség, amelyért léteztek.

Én annak látom - kaptam is szidást, hogy mit mind dicsérlek benneteket. Ám tudom magam is azt, milyen érzés, amikor valamiben olyan munka van, amelynek eredménye játszi könnyűnek látszik, csak te tudod, hogy ennek izzadságszaga van...

Sajnos tudom azt is, milyen érzés, amikor egy jól működő csapat szétmegy, megszűnik: szó szerint pocskék érzés. Ti minden erőtkön azon legyetek, hogy, ha személyek változnak is, mindig maradjon annyi kovász (ez a szó jutott az eszembe, elnézést), amennyi a szellemiséget megőrzi. Küzdjétek azért a Kákvirágért, amit létrehozta és sikerre vittetek. Ha egyébért nem, a valahová-tartozás érzése kárpótol ezért. Ha pedig el tudtok vonatkoztatni magatoktól: akarjatok ennek a csapatnak jövőt, hogy majd az én lányom, unokám, fiai, lányaitok legyenek, akitől ilyesféle példát remélhetnek.

Mag Ottilia

folytatás a 4. oldalról

Volt egy díjátadás, majd következett a kínálgatás kókóslapénnyal és köményes pálinkával. A lepény az épülethez odasimuló kemencében, helyben készült, és kókóba mártogatva nagyon finom volt. Következett a vöröskeresztes program, amelyen belül 60 személynek mértek vérnyomást és cukrot. Minden háznál fontos az egészség. Így a Tájháznál is. Megmutatták a gyerekeknek a kötözés és a kezelés néhány mozdulatát. Azután népi mesterségeket mutattak be, mint például a vaskovácsolást, és hagyományos termékeket állítottak ki: sajtot, mézet, házi kenyeret. Úgy gondolom, a Tájház hűen adja őseink arculatát. Nekünk kötelességünk, a ma emberének, kísértelni a sétálóutcán, megnézni, értékelni, őrizni és védeni a hagyományainkat. Megszerettetni gyermekeinkkel, hogy ha elmennek is, szeressék a szülői házat, a szülőfalut, szeressenek hazajönni, és tudjanak szépre emlékezni. Kövessék őseik nyomdokait. Imádkozzanak és dolgozzanak becsületesen. Ha elesnek, tudjanak fölállni, leporolni magukat, tovább menni. Merjenek segítséget kérni a falubeli embertől, s ha már az ember túl kevés a baj megoldásához, a lövéteieknek ott van "a legszentebb szív asszonya", a "Kisboldogasszony", és őt kérve, hogy "Jó szándékkal amit kezdtünk, Te segítsd azt jól végeznünk", biztosan sikerül tovább vigyük az élet szent fátylóját ebben a szép, erdélyi völgyben.

Pál Ilona

DIÁKOLDAL

"Az én lovam kese, kezdődik a mese."

Benedek Elek nagy mesemondók születésének emléknapja szolgáltatott alkalmat arra, hogy mi is átadjuk az egri Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár Gyermekkönyvtára 2009-ben indított, Meseszer nevet viselő stafétát, amelyet mi a homoródalmási Dávid Ferenc Iskolától vettünk át tavaly. A játéknak mindösszesen - mint a mesé-

ben - 3 alapszabálya van: A mesemondást tovább kell adni két másik településnek (iskolának, osztálynak, családnak, közösségnek), meghívott képviselőik jelenlétében. Magyar népmesét kell mondani. A harmadik feltételezi a hagyományos magyar népmesemondást annak rendje szerint. A mese - értjük ez alatt ez esetben a népmesét - az élő szó művészete. Eppen ezért a hagyományos népmesemondáson - köznyelven szólva - a "fejből mesélést" értjük, nem pedig a felolvasást vagy a betanult szövegfelmondást.

"Mindezt pedig azért, hogy se szeri, se száma ne legyen a mesemondásnak, hogy szépszerével rendszeresen összegyűljünk mesélni, mesét hallgatni, csak úgy, jól érezni magunkat. Hogy a mese legyen fűszere életünknek, gyógyszere rosszkedvünknek, ékszere nyelvünknek. Hogy népmeséink hatalmas fészereben mindenki szertehessen a maga szerére, amivel szertelenségeit csillapíthatja, netán amin elméjét tornáztathatja.

Mert úgy látjuk, időszerű már, hogy a mesemondás ősi szertartásával ez a magunkfajta emberi szerzet felszerelje magát mindazzal, amit a mesékből megszerezhet: emberiséggel, kitartással, türelemmel, az újrakezdés képességével, erkölcsi renddel, humorral, töretlen elszántsággal. S végezetül pedig azért, hogy elmondhassuk: Szaporodjanak hát a MESESZERŰ alkalmak kényszer nélkül szerről szerre, dombról dombra térben és időben egyaránt, legyen ebben játékosársunk felnőtt és gyermek, asszony és ember, jószerevel mindenki, akinek kedve van hozzá." (Eger, 2009, Meseszer)

Mi lévén a szeresek egybekötöttük ezt a nálunk már hagyomány mesemondó versennyel (amelyet megelőzőt osztályonkénti mesenap, előválogatás), erre szép keretet nyújtott a gyerekrajz-kiállítás, amellyel minden gyerek

érintette tette magát a rendezvényen, hisz mindenki műve megjelent a Meseszeren. A hosszúra nyúlt mesélések után a harmadikosok szórakoztatták a kissé fáradt nézőket Az egér farkincája című mesejátékkal, amelyet sikerrel adtak elő.

Mi más is fejezhetne volna be az eseményt, mint átnyújtottuk a napi emléklapot mint stafétát a Lövétei Községi Könyvtárnak és a szentmártoni Román Viktor Általános Iskolának, akik ezennel átvállalták azt a nemes feladatot, hogy a Meseszer folytatják.

Mag Ottilia tanítónő

Táboroztam...

Nyáron voltam az illyefalvi Napsugár táborban. Csodálatos élményben volt részem. Rengeteg barátnőt szereztem, sok csapatjátékot játszottunk. Nem bántam meg, hogy megrendeltem a Napsugarat!

Lázár Andrea IV. B osztály

Az ősz

Itt van már az ősz.
Tarka lett a táj.
Szőlőt szed a csósz.
Elmentek a gólyák.

Elmúlt már a forró nyár

Elmúlt már a forró nyár,
Iskolába megyünk már.
Kezdődik a tanítás,
A gyerekek várták már.

Hullanak már a falevelek.
Gyűjtik is már a gyerekek.
Vége lett a szünidőnek.
Kezdődik a tanulás.

A falevél hulldogál,
A határ is sárga már.
Itt van az ősz,
Itt van már.

Lázár Andrea IV. B

Kolozsi Tünde IV. B

A II. osztályosok mazsorettes csoportja. A táncot betanította Mag Ottilia tanítónő.

Iskolakezdés

Azt mesélem most nektek,
Iskolába kell menni gyerekek.
Tanulni kell eleget,
Írni sem keveset.

Itt van az ősz

Itt van az ősz,
Itt van újra,
Mennünk kell
Hát iskolába.

S az óvodát se felejtjük ki,
Ősszel oda is kell menni,
Ott sokat lehet játszani,
S keveset kell tanulni.

Minden reggel
Korán kelek,
Hogy időben
Odaérjek.

György Ferenc, Lázár Attila IV. B

András István IV. B

Régi korok anekdotái

Béállított a cigány a paphoz, hogy tanítsa meg őt imádkozni, me ő szent életű akar lenni.

-Jól van - mondja a pap - , holnap reggelre csak ezt a három szót tanuld meg: Atya, Fiú, Szentlélek. Ha ezt megtanulod holnap reggelre, kapsz egy kicsi malacot.

- Jól van, instálom, reggel akkor jövök!

Reggel ment es a cigány.

- Megjöttem, tisztelendő úr!

- Hát tudod-e az imádságot?

- Igenis én!

- Na, mondjad hát!

- Atya, Szentlélek.

- Nem jól van, te cigány!

- Atya, Szentlélek.

- Hát a Fiú hol maradt?

- Azs, instálom, kinn van, tartja a zsákot.

Eladó egy hármás ablak. Érdeklődni lehet Márton Bertánál, Lövéte 1129 szám alatt.

Anyakönyvi hírek - 2012. augusztus

Születések száma: 3

ORBÁN RÉKA, született 2012. július 20-án, Orbán Lőrincz-Attila és András Tünde-Terézia, Lövéte 247 szám alatt lakó szülők gyermeke,

SATA IMRE, született 2012. július 31-én, Sata Imre és Sata Emma, Lövéte 638 szám alatt lakó szülők gyermeke,

MÁRTON BALÁZS, született 2012. augusztus 4-én, Márton Ferencz és Márton Edit, Lövéte 444 szám alatt lakó szülők gyermeke.

Házasságkötések száma: 4

GYÖRGYLŐRINCZ ALBERT és GERGELY MÓNIKA
MÁRTON ZSOLT és GYÖRGY EDINA
SILYE ISTVÁN és LÁZÁR MARGIT
GOLICZA ATTILA és GYÖRGY MARGIT

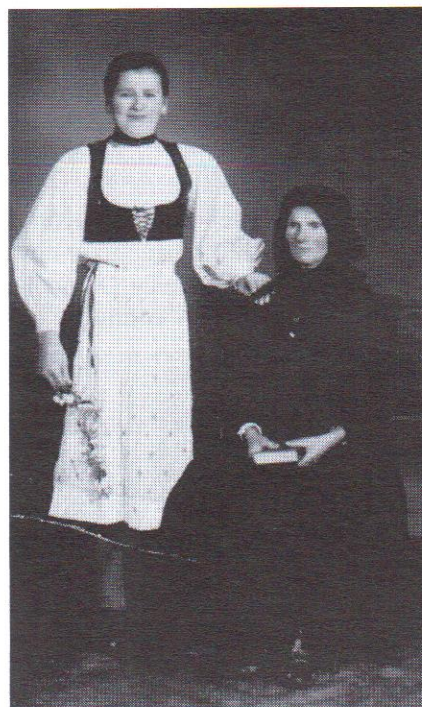
Őszinte részvétünket fejezzük ki az augusztusban elhunyt személyek hozzátartozóinak:

PÁL LAJOSNÉ, született TÓDOR MÁRIA, Lövéte 217 szám, született 1941-ben,

TÓKOS DÉNESNÉ, született LÁZÁR JULIANNA, Lövéte 1055, született 1923-ban,

GYÖRGY LÁSZLÓ, Lövéte 490 szám, született 1958-ban.

Régi arcok sárgult fényképeken

Anya és lánya Brassóban az 1940-es évek elején: Demeter Teréz és András Teréz. A képet beküldte Lázár Irma.

Eladó egy kertés családi ház Lövétén, 5 ár udvarral és 11 ár kerttel, amelyben gyümölcsfák állnak, valamint zöldségtermesztésre is kiválóan alkalmas. A ház 1960-ban épült, alapterülete 72 m². A ház mellett található egy csűr, szénapadlással; egy fásszín, illetve egy istálló, alapterületük összesen 94 m². A házban előszoba, 2 szoba, egy fürdőszoba, egy kamra, egy nyárikonyha kenyérsütésre alkalmas kemencével, valamint egy pince található. A ház bejárata előtt betonozott terasz van. A házba víz, illetve elektromos áram van bevezetve. A szennyvízcsatorna az utcában található, rácsatlakozás folyamatban. Az udvaron öntözésre alkalmas ásott kút is van, a gyalogosbejárat kövezett, virágoskert szegélyezi.

Ár megegyezés szerint.

Érdeklődni a következő telefonszámon, naponta 8-20 óra között: 0744196747.

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

Megjelenik havonta, kiadja a LÖVÉTEI KIÁLTÓ EGYESÜLET

Főszerkesztő: Mihály János, titkár: András Kinga, tördelés és szerkesztés: Török József, Demeter Albert
korrektúra: Egyed Emilia

Munkatársak: András Magdolna, András Tamás, András Zsolt, Györgylőrincz Ernő, Lázár Béla, Lázár Zoltán, Mag Ottilia, Molnár Julianna, Pál Erzsébet, Tódor Lóránd

Támogatók: Lövéte Község Helyi Tanácsa, Lövéte Közbirtokossága, Lövétei Római Katolikus Plebánia
Select Metleplast Kft.

A szerkesztőség elérhetősége: Lövéte Községi Könyvtár, tel.: 0266-220806,
e-mail: loveteikialto@freemail.hu

Sérült fiatalok foglalkoztatása a Szent Gellértben

Idén ősszel már második éve annak, hogy néhány lövétei, sérült fiatalal együtt megadatott az a lehetőség, hogy feljárhatunk Nagyfaluba a Szent Gellért Alapítványhoz. Az alapítvány vezetője György Attila, aki fáradságot nem ismerve jár közbe a hasonló sorsú sérült gyerekek, felnőttek érdekében. Az Őrangyal elnevezésű, már hagyományossá lett programnak is ő és a Gellért Alapítvány volt az életre hívója. Személyesen is érintett, hisz három gyerek édesapja, melyből kettő mozgássérült, hamarosan várják a negyedik gyereket. Sok örömet, kitartást, erőt kívánunk mind a munkához, mind a gyerekneveléshez, és köszönjük, hogy minket is felkarolt. Az alapítványban sok, különböző sérültekkel foglalkozó és másfajta program, tevékenység folyik. Mi a Foglalkoztatás felnőtteknek elnevezésű programban vehetünk részt, ami minden héten, szerdán délelőtt 9 órától 12 óráig tart. Ezen belül vannak beszélgetések, kézimunka, kirándulás, de ami a legfontosabb, a közös élmények megélése, a közösségformáló tevékenységek jótékony hatása mindnyájunkra. Mert ezek a fiatalok erre a pár órára felszabadulnak, és mindig nagy izgalommal várják a következő hetet, az ismételt találkozást. Értelmet ad a napnak, lehetőség a kimozdulásra. Megtanulják az egymásra figyelmet, az alkalmazkodást és nem utolsósorban adni tudnak másoknak, sérült és ép társaiknak egyaránt szép példát arra, hogy közös erővel, odafigyeléssel és szívből jövő örömmel mennyi mindent lehet elérni. Már több helyen, több alkalommal, legutóbb a Szent Gellért búcsú alkalmával léptek fel Máté Péter Egyszer véget ér című dalának jelbeszédese, zenés előadásával, amit Lőrincz Kinga segítségével tanultak meg. Biztosan önök közül is látták, kedves olvasók, hogy milyen ügyesek ezek a fiatalok. A szerdánkénti foglalkozást is Kinga vezeti nekünk. Általa részesülünk sok, szép élményben, amit ezúton is megköszönünk neki és kedves segítőinek. Születésnapot is ünnepeltünk már az alapítványnál közös tortasütés keretén belül, ami, mondanom sem kell, egy újabb meghatározó és felejthetetlen élményt adott. Reméljük, hogy hasonló élményekkel gazdagodhatunk az elkövetkezendőkben is. De mindenképpen először meg kell köszönnünk a polgármesteri hivatal és a lövétei Székely Mózes Általános Iskola vezetőségének segítőkész együttműködését, hogy rendelkezésünkre bocsátják a helyi iskolabuszt, ezzel segítve a mi felkészültségünket. Nagyon sokat tesznek ezzel értünk, köszönjük szépen nekik! A kedves sofőrünket sem hagyhatjuk ki a sorból Lázár Attila személyében, aki minden szerdán fuvaroz minket, és segít, ahol szükséges. Köszönjük neked is, Attila! Jó érzés látni, hogy ennyi ember segít egy jó ügy érdekében, lehetőséget adva ezzel a sérült emberek kimozdulására és társaságba való beilleszkedésére. Bizunk abban, hogy idővel a sok, szép hagyományörzés mellett hasonló kezdeményezés, mint a Szent Gellért Alapítvány példamutató tevékenysége, falunkban is létrejöhet majd.

György Emőke

"Sej, Lövéte nem jó helyt van"

Így kezdődik ez a kedves népdal, de énekelhetnénk úgy is, hogy Sej, Lövéte de jó helyt van. Sokszor elgondolkodok, hogy legyen az bármilyen színpadi előadás (szavaltat, ének, zene, tánc, színdarab), azért a néhány perces produkcióért milyen nagy áldozatot hoznak a szereplők, oktatók. Aztán amikor a kedves és lelkes közönség hálája jeléül jelenlétükkel és nagy tapssal jutalmazza a szereplők munkáját, akkor érzik a színpadon lévők, hogy igyekezetük nem volt hiábavaló, és boldogok, hogy a szürke hétköznapokban egy kis örömet, kikapcsolódást szerezhettek a nézőknek.

A Kákvirág táncegyüttes és a Késefa zenekar 2012. szeptember 28-29-én Udvarhelyen szerepelt, a Székelyudvarhelyi Nemzetközi Ifjúsági Néptáncfesztivál alkalmából. Péntek este a zenekarok bemutatkozása egyféle toborzót jelentett a szombati fesztivál előhírnökeként. Két személyautóval utaztunk Székelyudvarhelyre, és meglepetésünkre csak a lövétei népi zenekar jelent meg a toborzón, és két népdalénekes Ceglédről. Örültünk, amikor a lelkes kis közönséget (akik között sok Udvarhelyen lakó lövétei megjelent) egy fél órán át szórakoztathattuk, a zenekar és a két pár táncos. A táncosok homlokán gyöngyöző izzadságcseppek lefolyása bizonyította, hogy Orbán Magdolna és András Sarolta, illetve ifj. Török Imre és ifj. Lázár Béla kitettek magukért, és nem hiába folyt a verejték róluk. A zenészek (Mag István, György László, Lázár József és jómagam) sem fáztak, mert ha egyszer Késefa, akkor ott húzni kell a terhet.

Szombaton teljes díszben érkezett a táncegyüttes, és az a megtisztelés ért, hogy mi zárhattuk a kétnapos rendezvényt, majd utána tánc házat muzsikált a zenekarunk. Lövétéről lövétei táncot vittünk Székelyudvarhelyre, amelyből nem hiányzott az ének, a leányos tánc, legényes tánc, seprútánc, bágyi dobbantós és a lövétei rezgőpolka, és ezt úgy előadva, mint ahogyan időseink járták a régi felvételeken, amelynek megtanítása nem kis munkát jelentett táncmesterünknek, Orbán Ernőnek.

Ezúton szeretnénk megköszönni az oktatóknak, zenészeknek, táncosoknak, hogy éltetik a hagyományt, és remélem, hogy amíg lesz kákvirág a lövétei Lázón, addig lesz Lövéteinek Kákvirág táncegyüttese, hiszen máris jön a következő fellépés Homoródalmáson, október 28-án, ahová szívesen megyünk, mert Lövéte arról is híres, hogy tartja a jó szomszédságot.

Lázár Béla

Fotó: Balázs Ödön

Falunapok 2012

